

værf, ofte meget mangelfuldt, ſom kan og bør kritiferes; men i Proxiſ maa den naturligviſ reſpekteres. Jeg ſer ikke rettere, end at Grundloven har den ſamme Opfattelſe af vor Retspleie, navnlig hvad politiffe Sager angaar. Saa længe den ſtaar med ſit Raabud i § 74 om, at der ſkal indføres Nævninger, ſaalænge er det grundlovshjemlet, naar vi ſige: Vi have paa Forhaand megen Tvivl og megen Miſtillid overfor de politiffe Afgjørelſer ved Domſtolene, ſom dette Miniſterium i ſaa rigt Maal har fremkaldt. Det hører til nogle af Miniſteriets ſtørſte Synder, at det i den Grad, ſom det har gjort, har brugt Domſtolene ſom Redſkaber, ſom Midler i den Kamp, vi alt for længe have levet under.

Den fungerende Formand (Høggſbrø): De ſidſte Udtryk var dog viſnok ſtærkere, end det kan tillades her.

H. C. Gold: Til det ærede Medlem, ſom nu udtalte ſig, ſiger jeg, at der er en lille Miſforſtaaelſe mellem os, ſom jeg tror kan hæves. Det ærede Medlem har maatte overhørt, at jeg førſt i mit Foredrag ſtillede det i Spidsen, at Ordet „fængſles“ her i § 57 maatte antages at være brugt paa ſamme Maade ſom i § 80. Jeg indrømmer, at „fængſles“ kan bruges i begge Betydninger, men jeg tror, at det ſjeldent vil kunne paavifeſ, at det ſtaar ſaaledes, at det paa ſamme Sted bruges i de to forſkjellige Betydninger. Naar jeg derfor er gaaet ind paa, hvad jeg erklærede ſidſt, at en indſtrænkende Fortolkning kunde ſtøttes paa Sætningen „med mindre han osv.“, var det, fordi jeg gif ind paa det ærede Medlems Tankegang, at en indſtrænkende Fortolkning overhovedet ſkulde til. Hvad jeg udtalte i mit førſte Foredrag var det, at jeg maatte gaa ud fra, at Ordet betød Varetægtsfængſel, og at den tilſviende Sætning godtgjorde, at det ikke kunde bethyde noget Andet, og det var kun, fordi jeg gif ind paa det ærede Medlems Tankegang, at der hørte en indſtrænkende Fortolkning til, at jeg gjorde ham denne Indrømmelſe.

N. J. Larsen: Det forekom mig, at det ærede Medlem, da han førſte Gang havde Ordet, ſelv yttrede, at han ikke lagde videre Vægt paa den Betragtning, at Ordet „fængſles“ var brugt i Betydningen „Varetægtsfængſel“ i § 80. Nu hører jeg, at det dog ſkal være det egentlige Hovedargument. Men denne Argumentation er, tror jeg, endnu ſvagere, end hvad vi have hørt hidtil; thi at Ordet „fængſles“ i § 80 maa for-

ſtaas om Varetægtsfængſel alene, fordi det fremgaar af hele Sammenhængen, at der kun kan være ment Varetægtsfængſel — at det ſkulde medføre, at Ordet „fængſles“ i § 57 kun kunde forſtaas paa ſamme Maade, er dog en umulig Slutning. Nu ſiger vel det ærede Medlem, at det ikke er rimeligt, at et Ord er brugt i to forſkjellige Betydninger i Grundloven. Jeg ſvarer dertil: Jo, det er ſlet ikke ſaa uantageligt, det have vi flere Exempler paa. Jeg ſkal blot nævne Ordet „Grundloven“ i § 55 og Ordet „Grundloven“ i § 25. Der er jeg ſikker paa, at de Allerſte ville gjøre gjældende, at Ordet „Grundloven“ i § 55 har en mere omfattende Betydning end det ſamme Ord i § 25, og der kunde nævnes flere Exempler. Nei, at den Omſtændighed, at et Ord i en Paragraph maa tages i en ſuævrere Betydning, fordi ſelve Forbindelſen abſolut viſer det, ſkulde medføre, at man i en anden Paragraph ſkulde fravige Ordets naturlige og almindelige Betydning, det er en Fortolkningsmaade, ſom ikke gaar an.

H. C. Gold: Jeg vil gjøre det ærede Medlem opmærkſom paa, at hvad jeg i Begyndelſen af mit Foredrag yttrede om Betydningen af Ordet „fængſles“ i § 57 ſelvfølgelig ikke var mit væſentligſte Argument. Mine Hovedargumenter vare Forhandlingerne i den grundlovgivende Rigsforſamling og ratio legis; diſſe ere ſelvfølgelig væſentligere end Ordbetydningen.

Jagd: Det er kun, fordi den næſtforegaaende Taler (N. J. Larsen) henſtillede til Thingets Medlemmer, om Nogen kunde finde anden fornuſtig Forklaring af Beſtemmelſen i § 57 end den, han har givet, at jeg har begjæret Ordet. Jeg for mit Bedkommende maa ſige, at jeg er aldeles ude af Stand til at ſe en fornuſtig Forklaring i den, han har givet. Naar der udtrykkelig ſiges, at Beſtemmelſen om Fritagelſe for Fængſling og Tiltale ikke gjælder, naar den Paagjældende gribes paa ferſt Gjerning, da viſer det jo dog utvivlſomt, at det ikke er Meningen at unddrage en Rigsdagsmand fra Fængſling eller Tiltale i det Døbtik, den Forſeelfe eller Forbrudſelſe, for hvilken han ſkal tiltales eller fængſles, er aldeles utvivlſomt. Diſſe Ord: „med mindre han er greben paa ferſt Gjerning“, ſkulle jo her kun betegne, at der foreligger aldeles utvivlſomt en vitterlig Forbrudſelſe, i hvilket Tilfælde Fritagelſen ikke ſkal gjælde, men nu vil jeg ſpørge, om det ikke vilde ſe forunderligt ud, at Stillingen ſom Rigsdagsmand ikke fritager for at underkaſtes foreløbig